

Retninger.

August.
Ankom i Gaar Aftes
is" af Ake August,
Durchl. Prinds Chris-
s med Dampffibet
isen til Kjøbenhavn.
tiste Hs. K. Høiheb

smaa Aftenlæsninger eller Capitler, henved en Snees
i Tallet. Bilde nu danste Vænder rundt om i Riget,
naar de i den rolige Vinteraften samles med Børn og
Hundfolk om Lysebullen i den flittige Spindestue, læse
eller høre et Capitel af denne lille Bog, og oplyse det
med Jagttagelser og Erfaringer, som de selv, hver i sin
Kreds, maatte have gjort, saa skal Kjærlighed og Tak-
nemmelighed til Kong Frederik milde Hjerterne og
aabne Diet for den Lykke, han har beredt dem, og
vække Lyst og Driftighed til at gaae frem paa den
Vej, han har anvist dem; og Danmark skal blive stærk
ved sit Bøndefolk, Bøndefolket lykkeligt i sit Fædreland.

villie", og han yttrede Døfte om, snart at komme her
tilbage. Det er vist, at Christianias Publicum ligele-
des paa sin Side og Hr. Nielsen høilig takkyldig for
den ægte Kunstnydelse, han i Sommer har forskaffet det,
og som vi saameget mere maae skjøne paa, jo sjeld-
nere det hos os er at see den nyere Skuespilkunst saa-
ledes repræsenteret, som af ham denne Gang er skeet.
Den Række af store, gripende Menestemalerier, som
Hr. Nielsen i Ministeren Raymond, i Grev St. Geran,
i Bolingbroke, i Glocester, i Philip den Anden, i Hertu-
gen af Richelieu, o. fl. i de ypperligst udprægede For-
mer har stillet os for Dine, vil altid holde hans Minde
friskt her, og nære Vængselen efter at see ham igjen.
Hr. Nielsen reiser i Morgen med Dampffibet "Chri-
stiania" tilbage til Kjøbenhavn, hvorhen Hr. Pfister
allerede for en Uges Tid siden fra Drammen over Hol-
mestrand har begivet sig.

saaledes begynder Mennekelivet ogsaa med Barnets ah-
nelsesfulde Drømme, Drengalderens eventyrlige Phant-
astier og Ungdommens dunkle, men glødende Følelser,
indtil Manddommens klare Begreber omsider afløse saa-
vel hine som disse; og som det er i det enkelte Men-
neskes Liv, saaledes er det ogsaa i Nationens; og den Hi-
storiefriker, der ogsaa i denne Henseende bliver Natu-
ren tro, turde maaskee af alle have sig mindst at be-
brejde, hvad enten han saa foer vild paa de dunkle
Stier, han nødsagedes til at betvæde, eller ogsaa han
var heldig nok til at finde den rette Vej og at aabne,
om end ikke at bane den for de kommende Slægter."